

ΕΞΕΝΑ ΜΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΗENRY DE BRISAY

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

κοιτώντας Άσπιν άναψε την λάμπα του κι έβλεπα με κέφι να με μια παράξενη άσπιν.

— Είπε μια διαβολοσκαστρα αυτή που θα δελάσσει στο παλιό και κατεστραμένο «Παιρολόγιο» που σάς έδωσα, που είπα, κι άν δεν έχει γραφή μέσα, σάς συνιστώ να 'αφίσσετε έτοιμή τη φούφα άνακατοπιή της περιέργια σας...

— Άν δεν φοβάστε θάνατο, πρέπει να σάς πω έπειτα στα χέρια μου όσα το μοιχλιασμένο κειμήλι. Ακούστε λοιπόν την ιστορία του :

Το 1878 έγραφα το δεύτερο ταξίδι μου στον Πόλο με το «Ντιρολόγιο». Άρριμνιζε κοντά στις άκτες της Γροιλανδίας, όταν άξαφνα μια μέρα άπάντησα ένα στοιχειώδη καράβι. Ήταν ένα καράβι - φέριον από ξύλινα, που παραδέχονταν στους άρριμνιζούς... Ήταν παλιό, σάπιο και γεμάτο σκουριασμένα όπλα. Το έλεγαν «Μπαροζία» κι είχε άλλως καταπάνο τον τόν Γουλιέλμο Κάρτιν. Όταν πάτησα το ποδι μου πάνω στο μοιχλιασμένο του καταστρώμα, αναταράχισα για πρώτη φορά στη ζωή μου... Στο τιμόνι του ήταν γαϊδάριος ένας κάποιος σκελετός που φασφούζε: «Άπο το «Παιρολόγιο» του τότε, που είχε γραμμένο σε παλιά ισπανική γλώσσα, έμαθα την τρομακτική ιστορία του κι άν θέλετε να την άκουσατε είναι πρόβιαι να σάς τη διαβάσω...

φασφούζε: «Άπο το «Παιρολόγιο» του τότε, που είχε γραμμένο σε παλιά ισπανική γλώσσα, έμαθα την τρομακτική ιστορία του κι άν θέλετε να την άκουσατε είναι πρόβιαι να σάς τη διαβάσω...

Κι ό κατεπάνος Άσπιν άνοιξε το «Παιρολόγιο» κι άρχισε να διαβάει :

«1 Ιουλίου το 1690.— Η «Μπαροζία», έγραφε ό κατεπάνος της, είχε έτοιμο. Σήκωσα την άμπαλα και τραβή να κάνω την προποσία μου στις άκτες του Σιάι...

2 Ιουλίου. Στη Μαλασία άφησα το προί άπάντησα ένα μεγάλο όλλανδικό καράβι. Το έλεγαν «Ντέλιτ». Έτοιμίσια να το χτυπήσω, ό κατεπάνος του φαινόταν όπι κατάλαβε το σκοπό μου, γιατί άπλωσε όλα τα πανιά και πιάστηκε να ξενύχτη από τις κανόνες μου...

3 Ιουλίου. Το «Ντέλιτ» δεν έπάυει ποτέ. Ό κατεπάνος του, ό Γουλιέλμος Βόβερμαν είναι άρχαιότες στο καράβι μου. Ό διάταγος τή είχε γραμμένα και κάνει πάντα σαν τρελλός. Χτες το βράδυ που κοιμόταν έβρινα μια παράξενη άνακάλαψη. Είδα να κουνιέται από το λαμό του από μια ψυλή άλυσίδα ένα μικρό δερμάτινο σακκούλι που το έβραβε κατάσφαρα στο στήθος του. Ό διάλογος μ' έπαύθηκε να δώ τι είχε μέσα αυτό το σακκούλι και το ψιλάρισμα σάν κλάψης με τή δάχτυλά μου. Κατάλαβα τότε όπι ήταν γεμάτο από πολύτιμα πετρώδια! Άν είχε διαμάντια, είχε ένας όλόκληρος θησαυρός! Μά διαμάντια θάνα, γιατί ό Όλλανδός κατεπάνος μέσα στον ήλιο του μιλώσε για τέτοια πετρώδια και γι' άλλα μυσικά πλούτη που πιάσιζε να τή γλιτώσει από κάποιον φανταστικό άρπαγα...

Όλη την ήμερα λοιπόν είχα πορτέ και συλλογίζομαι μ' άγωνία τή διαμάντια του Βόβερμαν. Το βράδυ τέλος, για να διώξω από το νοῦ μου τις κακές σκέψεις, κάλεσα τον Όλλανδό κατεπάνο ν' αδειάσει μαζί μου μια ποτιλίττα γινάρι. Μά ή μια ποτιλίττα έβρινα τρεξιά σε λίγο ό Βόβερμαν κι' εγώ τραγουδοίσαμε σάν μεθυσμένο ναύτες... Ό αϊχμάλωτός μου ύστερα, σε μια στιγμή τρισερότητας, γράφισε κα' μοῦ είτε με διακοσμημένα μάτια :

— Έχω τό προσιόημα όπι θα πεθάνω και γι' αυτό θέλω να σοῦ εμπιστευθώ το μυστικό μου... Έχω μαζί μου ένα σακκούλιμα γεμάτο διαμάντια για τίς κόρες μου που κάθονται στο Ντόντορηξ. Σοῦ ζητάω λοιπόν να μοῦ δώσις τίς άπάνω στον τιμό Σταυρό όπι, άν τύχη και πεθάνω, θα πάς να δώσις στις κόρες μου την πορεία τους. Νά, Γουί λέλι, δες κι' εσύ τή δημοφιλία που είναι τή διαμάντια!...

Κι' ό Όλλανδός κατεπάνος άνοιξε το σακκούλι του και μοῦ έδειξε το θησαυρό του. Έπειτα, παίρνοντας έναν έσταυρωμένο μ' έβαλε να δοκιμαθώ όπι, άν πέθανε θα τή πύρανα μια μέρα στις κόρες του.

Κι' εγώ που να πάρη ό διάλογος όμορστρηξα! Νάι, νάι, όμορστρηξα άπάνω στον έσταυρωμένο: «Υστερα όποιος δεν ξέρω τι έπαθα... Τά διαμάντια είχαν θαλασπίσει τή μάτια μου. Άσπιαζα λοιπόν ένα μεγάλο μαχαίρι που ήταν άπάνω στο τραπέζι και τό κάρφωσα στην καρδιά του Όλλανδου. Έκείνος τότε μ' ένα σιγανό κρόατο έπεσε πρός τή πίσω και κάρφωσε τή μάτια του άπάνω μου με μια έκφραση που δεν θα την ξεχάσω ποτέ μου. Είπε τόσο τρομαχτικά τή μάτια ενός έτοιμοθανάτου και λένε τόσα πράγματα!...

Όταν ξεπρήχισα ό Βόβερμαν, άρπαξα το σακκούλι του και τό πέ-

ρασα στο λαμό μου. Έπειτα, τρελλός από τή χαρά μου, άπέσκηνα στη γαλήνη για να δώ τι έβρινα οι ναύτες. Στο τιμόνι ήταν ό Μαρτινέ, ένας γέρος βαλυσσόμυλος που άντιχε άσπιν στις φασφούζες... Όλοι οι άλλοι είχαν κοιμηθώ. Σανασατέθηκα λοιπόν στην καμπίνα μου, φορτώθηκα στην πλάτη τον Όλλανδό κατεπάνο και δίχως να με δή κανείς τον πέταξα στη θάλασσα. Υστερα έβρινα τή άμπαλα μ' άποκοιμήθηκα ήσυχο, σφριγγοντας άπάνω στο στήθος μου τή διαμάντια.

20 Ιουλίου.— Μά την άλήθεια, άρχίζω να συλλογίζομαι για τό φόνο του Βόβερμαν. Τον συλλογίζομαι μέρα και νύχτα... Το ταξίδι μας τώρα έγινε άνοητο. Βρισκόμαστε στο άσπρητιό της Καλής Έλλάδος κι' όλοι οι ναύτες είναι άρρωστα, από τον πορτέ των τρομακόν. Χτες το βράδυ έβρινα μια άποτυχητή ξύστη κι' άνέβηκα στη γέφυρα μήπως εύρισκα λίγη δροσιά, γιατί δεν μπορούσα να κλεισω μάτι... Άξαφνα, έβρι που γράφα για να δώ άν κρατούσε τό τιμόνι ό Μαρτινέ, πάγωσα από τή φρίκη μου! Μεία στο άσπρη γώς του φεγγαριού είδα καθαρά τόν κατεπάνο Βόβερμαν να κρατά, το τιμόνι! Στην άσχη δεν πώτερα στο μάτια μου και προχώρησα με θάρρος για να δώ άν κρατούσε το τιμόνι ό Μαρτινέ ή ό ασοτημένος Όλλανδός κατεπάνος. Μά ήταν ατός! Ό Βόβερμαν! Ήταν κατέχνητος κι' είχε άσπια τή μαχαίρη στην καρδιά... Όταν έβρινα κοντά του, γράφισε και κάρφωσε τή γλώσσα μέσα του άπάνω μου. Έπειτα τινάζε άποτομο το χέρι του και ποδοίσε μια δυνατή γροθιά στο κεφάλι. Έγώ σοφιστήριχα τότε άνασ ήρας κι' όταν συνήλθα είχε ξεπρήσσει πιά...

3 Σεπτεμβρίου. Είμαι τρελλός λοιπόν ή μήπως βλέπω στ' άλήθεια τό φάντασμα του Βόβερμαν; Μά! Δεν βαρύνει... Θα είχε ή ίδια μου... Φαινόταν όπι έχω τύψεις γι' αυτό που έβρινα. Έ. κι' ύστερα; Τά διαμάντια τώρα είναι δικά μου! Έγώ είμαι ό πιο δυνατός! Δεν άξίζει τόν κόπο να γινώσκω πολλές ιστορίες γι' αυτήν την ιστορία που έχει τελειώσει πιά...

19 Σεπτεμβρίου.— Θεέ μου! Τι να κάνω; Όραζίζομαι όπι χτες δεν έβρινα στήλα χρυσά στο στήμα μου κι' όποις την ίδια ώρα, όταν άνέβηκα στη γέφυρα, είδα πάλι τό φάντασμα του Βόβερμαν στο τιμόνι! Το τρομαρό είναι όπι ό Όλλανδός κατεπάνος κινδυνεύει τώρα τό καράβι μου...

Είχαμε φτάσει στις ισπανικές άκτες κι' είχα δώσει διαταγή ν' ανοίξουν όλα τα πανιά για να μπορούσαμε έτσι τή ξημερομια να πιαθώ στον ποταμό Τάγξ. Το προί όποιος ή ισπανικές άκτες είχαν γραβή από να μάτια μας! Ποιος είχε άλλως τή το δροσίο της «Μπαροζίας»; Ό Μαρτινέ που όραζίζοταν στα παιδιά του όπι είχε κάνει τή βάρδια του ξεμυθιστός κι' όπι είχε βάλει πλοήγη για τό στήμα του Τάγξ. Πώς διάλοο άλλαζομαι πορεία!

Όι ναύτες μου έχουν τρελλιάση από την άπέλπισία τους και πολύ φοβόμαι όπι θα σηκώσουν επανάσταση. Τους βλέπω να μ' άγριοιτιάζουν και κάθε τόσο να κρημνίζονται... Μοῦ φανερτα πός θα χάσω το πιατό μου...

18 Σεπτεμβρίου.— Σήμερα ξύτηνσα κι' είδα καταπληκτικό όπι ήμουν μονάχος άπάνω στη «Μπαροζία»: Έμπαξα πανιόθ, στ' απάφια, στα έποφράγματα, στις γέφυρες, μα πουθενά δεν άπάντησα φρηζ ζωντανή. Οι ναύτες την ώρα που κοιμόταν, πήρσαν στις βάρες και τραβήξαν φάνετα για τίς ισπανικές άκτες...

19 Σεπτεμβρίου.— Τι τρομακή νύχτα που πέφασα! Είχα κανόνισι τή τιμόνι για να μπω στο Πόλο - Λοῦ, κι' φάνηκε πάλι ό Όλλανδός και μ' άλλαζε το δροσίο. Είχε άρπαξίε στα χέρια του το τιμόνι και τό προσώπο του έβρινα από έναν άπάσιμο μορρασιμό χαράκι... Τι θ' άπογίνω έτσι μονάχος που άπόμεινα άπάνω σ' αυτό τό καταστραμένο καράβι!...

20—21—22—23 Σεπτεμβρίου.— Τέσσερες ήμερες άγνοιας του κοινού. Η «Μπαροζία» θύσεται τώρα στις άγγλιζες άκτες! Άπτή τή φορά είμαι χαμένος πιά... Δεν έλπιζω από πουθενά σωτηρία... Χτες το βράδυ τέλος θύρα το θάρρος να μιλώσω στο φάντασμα του Βόβερμαν: — «Αυτήσοι με κατεπάνο, του είπα. Τι θέλεις να με κάνεις; Άν ζητάς τό θάνατό μου, πέξ μου το για να πέσω άμέσως στη θάλασσα και να γλιτώσω μια για πάντα από τή θάνατά μου». Ό Όλλανδός δεν κούνησε τή χειλή του κι' ώσπώσο άκούσα τή φωνή του που με πάγωσε από τόν τρόμο: «Βγάλε τή διαμάντια!» μου είπε.

Έγώ τρέμοντας έβγαλα από τό στήθος μου τό σακκούλι του και τ' άνοιξα. Τά διαμάντια άστραφαν μέσα στο φώς του φεγγαριού. «Πέταξε το στη θάλασσα!» μου ζαναίεπε με τήν ίδια φωνή.

Μά εγώ δεν θέλησα να τον άκούσω κι' έκανα να φύγω. Ό Βόβερμαν τότε άφησε τό τιμόνι και μ' άρπαξε από τό χέρι. Το χέρι του έκαγε σάν πυρωμένο σίδερο. Έπειτα μ' άνάγκασε να ρίξω τό θησαυρό του στη θάλασσα. Τά διαμάντια χάρησαν σάν άστρα μέσα στα

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥΓΛΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«... γάμος; Λόγος; Ίδιότης; Άδελφία. Τέλος πάντων στον άγνωστο και το είνε:

— Κάντε μου όμοιο πως άν ούς άκουσε ήρω, ότι ποδ πήτε ότι ήθελε; με καίσα προσέπει, ποδ άντι τη στιγμή δεν ήθελε να πδ το όνομά του.

— Σας το άδειάζω, απάντησε ο νενηρις με ήμισος πρόσθεσε με ένα ειρωνικό τόνο: Τη στιγμή, ότε ήτα, τάχως μαζε σας. Γιατί ποδς άνδρωπος με σαστα υπάδα πλορη να ήμισπενή ήτα τίτιο ποδς στον ίδιοκτήτη του «Πολιτόντιζος»;

Ο λόγος δεν ήλάνθησε με ο νενηρις ή π πάλιν:

— Έλάτε, λοιπόν πάτε...

Και ποδς ή έρχεται ότι δεν θα με ήρετήρουν μέσα στο τούνελ; γόητος ο λόγος, ποδ ήσυχην τις σφίβουλες του Σέρλοκ Χόλμς.

Δεν ήσυχην καλότερη έρχεται άπ' το ότι θα κινάστε ένας ή έναν.

— Με την διαφορά ότι ούς ήξετε το τούφρα σας...

— Μά και ούς ήνε άδύνατον να μην ήξετε πάνω σας πιστόλι. Άλλ' άδύνατο, με με ήπιατε ότι φοβήσατε το τούφρα μου, στα όμαί;

Κι' ο άγνωστος θράζοντας με ένα χαίρομο άνημα το τούφρα άπ' τον όμο του συνέχισε:

— Είμαι πρόθυμος να άρήςω ήδω κατόν το ήλιο μου και να το πάω όταν θα ήρθεσεν. Ά, βλέπετε αυτόν ήδω τον χαίρομο άνδρωπο, ποδ έσανα τα χωνά; Οά το ήλιο το τούφρα μου να το κρατή σαν σκατός; Ηερήρημη ήδα, με την ήλ' ήτα...

Κι' ήμισος παραματοπορη την ήδα του.

Ο λόγος δεν ήμείβαλε πια για την είληρηνη του άγνωστου. Όταν ήμισος έβρισκε το πρότειν να κρατή ήτοιμο το πιστόλι του, σκαλοπιδνωτος τον δυο θήματα πίσω, άρήςω καθε διαταγμα.

— Ειπαός, ήτε στον άγνωστο, ο άκολοθηδ!

Μόλις ο άγνωστος με ο λόγος χαίρησε μέσα στο τούνελ, ο χιονένιος άνδρωπος... έμπερη ήρε λ... Έπιασε το τούφρα, πορηαν άκοικησεν πάνω του, τινάζε από το σώμα του το χιονι με άπεκαλήθη άζαρηνα το χαίρομο ήροδοπο και το σβέλιτο σώμα του Χάρου Ταξόν, του μαθητο του Χόλμς.

Ο Σέρλοκ Χόλμς ήνε σασήσι αστήροδς στον βοή του να παρακαλοπιδνη άγρυπνα τον λόγδο.

Ο Χάρου ήνε ήμισος από το τούνελ, ποδ μπροστά άπ' το λόγδο Κινάκοπορη. Και για νανα σίκορος ότι δεν θα τον έβλεπε κανεις σκεπήθη να γίνη ένας χιονένιος άνδρωπος. Κολήσθησε λοιπόν πάνω στο χιονι και κατόν σκαπώθη με ήτοι κατ'άλενωος. Το χιονι, ποδ έπεγη έμδωο, σκαπώθησε χαίρομα το ήρο του. Δεν ήδωγη καθόλο ποδς ήταν ένας πραγματικός άνδρωπος. Κι' έτσι ήτελιώς άντιποιασται ο λόγδος με ο άγνωστος μιλώσαν λίγα θήματα μαζωρά του. Κι' ο Χάρου ή άζωσε όλα. Μά το ποδ όρωο ήταν το ότι ο νενηρις το ήθε το τούφρα στα χίρια του. Λίγο έλειψε να ποδοθη ο Ταξόν τη στιγμή αυτή σκαζόντας στα γέλα. Μά σκαζατήθησε με ήμινε άκαίμαχα χίματα με ήγο τότε από την άπελπίσα μου σασοίσθηνα άναίωδητος στα πόδια του 'Ολλανδοί...

Όταν έξήνησα, ο ήλιος μισοαναούσε πια...

24 Σεπτεμβρίου. — Άλλ' κνήνη τη νύχτα δεν ξαναφάνησε πια στο τιμόνι το ήάνταμο του Ίσδεργια. Μά τι σημαίνει; Μήπως θα ποροέσω να γλιτώσω από τον θάνατο; Μερα και νύχτα είμαι χαίρομομένος στο τιμόνι με την ήλδα ότι θα ποροέσω ν' αλλάξω την πορηία της «Μπαρόζας. Μά δεν βαρύνεστε λ... Το καράβι μου, σαν να το καβερνάη άκαρη ο 'Ολλανδοί, τραβάει για τον Πόλο... Βαρέθηκα πια τη ζωή μου με αυτές ήνε ή τελειναιες γεωμίες ποδ γραφο στο «Πηροολόγιό μου. Μά άπ' αυτές τις μέρες θα πεθάνω από την πείνα άπάνω στο τιμόνι μου...»

Ο καπετάνιος 'Λωαν έζησε το κοχλιασμένο «Πηροολόγιό» της «Μπαρόζας» και ποδ έζήρησε:

— Καταλαβαίνετε τώρα ότι ο άσπος σκελετός ποδ είχα βοή άπάνω στο τιμόνι της παλιής «Μπαρόζας» ήταν ο σκελετός του καπετάνιου Γουίλλιαμ Κάστρο ποδ ήχε πληρώσει με αυτό το μαζωρισκό θάνατο τον όρωο του 'Ολλανδοί...

νήτος ός ποδ ο λόγδος ήπρη στο τούνελ.

— Θέλω να καζώρηνα να τον σκαπώρηνα; ήτα μέσα το ο Χόλμς. Και γοητε καίνενα ούσατα με με με άπ' το ποδ ούς ήσυχην.

Έίχε παραρηρήσι σκατα όταν ήλάνθη άναση τρεο άνενατε σκατα με με κα σκαζόντας ήδα να ποδοθη ποδς του με σκαί.

ΕΝΑ ΠΡΑΜΑ ΣΤΟ ΤΟΥΝΕΛ

Η ασή ήκνήνη ήταν ο Σέρλοκ Χόλμς, ο όποιος ήπρη με ήδα του το ήροδοπο από την ήμισο του τούνελ. Ο Χόλμς δεν ήθε άγνωστος άν ο άνδρωπος ποδ ήδα να μπάρη στο τούνελ ήταν ο Χόλμς Ταξόν. Κι' ήμισος ποδοθη ποδς ένα τέτιο πράγμα.

— Διότι με ήτα ήμισος του. Τότε ήνα άπαρηρησέσι φητός και τον δυο να ποροκαίνενοσεν μέσα στο τούνελ.

Όταν ήπρησε στην ήμισο ο Χόλμς, ήδα ποδ ότε ο λόγδος, με όμαί με ο Χάρου, θραζόντοσεν ήτα.

Με το ήμείρο ήμειρο του ήπρησε καθε τα ποδς, με δεν είδε καίνενα. Σκαπώθη τότε άνατά τρεο φορδς. Μά και με άπάντησε δεν το ποδοθη.

— Θέλω μέσα στο τούνελ και με άπ' το δεν ποροδν να με άκοικησεν, πορηα ήσε. Ά, να και τη ήνη τον θραζόντων του; Ο λόγδος παραρηρήσε τις σφίβουλες μου και ήπρη στο τούνελ. Ο Χόλμς πάλι τον άκοικησεν, και άναγρη, με ποδ τον διατάλι να με τον γάση άπ' τα ματα του. Τε διατάγημα ήνε ήμισος ο Χόλμς δεν ποροδν ήμισος του να τον σασή.

Ο Σέρλοκ Χόλμς ήροδ σκαπώθη καθε ήμείροσεν να ποροκαίνενη, μέσα με με τη την καλας. Κι' τότε για με σκαπη το ποδς του. Ηταν δυο και τρεο λεπτά. Έβρασε το ποροτομο του και καποτάντας το ποδς στα χίρια του ήρήςω να ποροκη ήσα στο τούνελ. Το σκαπώ ήταν βοδ με άναγρησέσι να ποδοθη φημισπενή, ποδς ήρήςω το ποδς. ήταν παραρηρησέσι ν' άκαρη το φανόρι του. Η πρδτή του αίτη, ή ποδοη ήσε με άκατονη. Πότε δεν ποροδν ποδς του. Μά νενηρη σκαπη βασίλει ήτα ήτοι.

Σταθήρη για ήνα λεπτο, ποροπιδησε ν' ακαρη ήποτε, ήδα ήμισος. Άρήςω καίνε να ποδοθη πάλι χαίρομα - χαίρομα - για να ποροδνη καίμα άναπληροθη καίροπορη.

Άζωοιο με ήπερησορορη αντήρησε στο σκαπώ ήκνήνη με η.

Ο Σέρλοκ Χόλμς με την λεπτή του όρηρη με ήσ ανήρη ποροδία ποροπιδησε.

— Ειπαός; ήτε μέσα του. Δεν ήπρη ότε στιγμή να ήμισο. Άκοιο ήμισος χαίρομας άπελπίσας.

Μερα στην παρατάλη του όπος ήπρησε δεν ποροέσε να διαζήνη άν ή καρηγή ήκνήνη ήταν του Χάρου Ταξόν ή το λόγδο.

— Χάρου Ταξόν! Χάρου! Χάρου! ήμινε μια στενωροία καρηγή ο Χόλμς, με ήπρη άρήςω να σκαπη διαμωνοδοδς.

Μά και πάλι καίμα άπάντησε δεν ήπρη. Υπείθεσε τότε ότι παραρηρησέσι ο φητός του ήτοι από το τούνελ. Άλλά ποδ; Αυτό με το μάθαινε όταν θράζθησε στο ήλιο σκάμο του τούνελ.

— Καταρημένο σκαπώδ; φωνάζε στο αταζέ. Ότε με σκαπητό δεν με άρήςω; Μά πορα ποροδ ν' άκαρη το φανόρι μου. Δεν φοβήμα με άν με ποδ άκαρη οί άρήςω. Και καίμαστα πορηει να με ποδς γιατι ήτα ήσος ή άναγρησέσι ν' άρήςωσεν ήλέρηροδς τον Χόλμς και τον λόγδο.

Κι' ήμισος άναγε το ήκνήνητο φανόρι του με άρήςω να ήροδν δεξιά και άριστορά στα πορηατα και πάνω στις σκαρορορησέσι γεωμίες. Προχώρησε άρήςω, με ήποτε άπολήτος δεν είδε ότε και άκαρη.

Φθάνοντας ποδς το ήλιο σκάμο του τούνελ ασκάνθησε άζαρηνα έναν ποροδοπο κλονισκό και σκαπώθησε. Καρρωσε τη βλαμιατά του πάνω στις γεωμίες και γεωμίες φηρη φωνάζε:

— Έκεί... ήνε ήτα με ο δυο λ... Ίσως νενηρι λ... Μά όμαί, δεν το πιστένο; Φαίνετα νανα δεμίνοι και φηρομίνοι πάνω στις γεωμίες του τράνοιο λ...

Κι' όρηρησε ποδς το μέρω εκείνο φωνάζοντας:

— Μιλόρδε λ... Χάρου λ... Έγώ είμαι, ο Σέρλοκ Χόλμς λ... Ηερήμινετε...

Έπρησε κοντά τους και σκαπώθησε από πάνω τους ήπε:

— Ά, μιλόρδε, τι έζάνετε λ... Γιατι να με με άκοικησεν; Σταθήρη με ος ήσος.

Ηταν δυο και τρεο λεπτά. Έβρασε το ποροτομο του και καποτάντας το ποδς στα χίρια του ήρήςω να ποροκη ήσα στο τούνελ. Το σκαπώ ήταν βοδ με άναγρησέσι να ποδοθη φημισπενή, ποδς ήρήςω το ποδς. ήταν παραρηρησέσι ν' άκαρη το φανόρι του. Η πρδτή του αίτη, ή ποδοη ήσε με άκατονη. Πότε δεν ποροδν ποδς του. Μά νενηρη σκαπη βασίλει ήτα ήτοι.

Σταθήρη για ήνα λεπτο, ποροπιδησε ν' ακαρη ήποτε, ήδα ήμισος. Άρήςω καίνε να ποδοθη πάλι χαίρομα - χαίρομα - για να ποροδνη καίμα άναπληροθη καίροπορη.

Άζωοιο με ήπερησορορη αντήρησε στο σκαπώ ήκνήνη με η.

Ο Σέρλοκ Χόλμς με την λεπτή του όρηρη με ήσ ανήρη ποροδία ποροπιδησε.

— Ειπαός; ήτε μέσα του. Δεν ήπρη ότε στιγμή να ήμισο. Άκοιο ήμισος χαίρομας άπελπίσας.

Μερα στην παρατάλη του όπος ήπρησε δεν ποροέσε να διαζήνη άν ή καρηγή ήκνήνη ήταν του Χάρου Ταξόν ή το λόγδο.

— Χάρου Ταξόν! Χάρου! Χάρου! ήμινε μια στενωροία καρηγή ο Χόλμς, με ήπρη άρήςω να σκαπη διαμωνοδοδς.

Μά και πάλι καίμα άπάντησε δεν ήπρη. Υπείθεσε τότε ότι παραρηρησέσι ο φητός του ήτοι από το τούνελ. Άλλά ποδ; Αυτό με το μάθαινε όταν θράζθησε στο ήλιο σκάμο του τούνελ.

— Καταρημένο σκαπώδ; φωνάζε στο αταζέ. Ότε με σκαπητό δεν με άρήςω; Μά πορα ποροδ ν' άκαρη το φανόρι μου. Δεν φοβήμα με άν με ποδ άκαρη οί άρήςω. Και καίμαστα πορηει να με ποδς γιατι ήτα ήσος ή άναγρησέσι ν' άρήςωσεν ήλέρηροδς τον Χόλμς και τον λόγδο.

Κι' ήμισος άναγε το ήκνήνητο φανόρι του με άρήςω να ήροδν δεξιά και άριστορά στα πορηατα και πάνω στις σκαρορορησέσι γεωμίες. Προχώρησε άρήςω, με ήποτε άπολήτος δεν είδε ότε και άκαρη.

Φθάνοντας ποδς το ήλιο σκάμο του τούνελ ασκάνθησε άζαρηνα έναν ποροδοπο κλονισκό και σκαπώθησε. Καρρωσε τη βλαμιατά του πάνω στις γεωμίες και γεωμίες φηρη φωνάζε:

— Έκεί... ήνε ήτα με ο δυο λ... Ίσως νενηρι λ... Μά όμαί, δεν το πιστένο; Φαίνετα νανα δεμίνοι και φηρομίνοι πάνω στις γεωμίες του τράνοιο λ...

Κι' όρηρησε ποδς το μέρω εκείνο φωνάζοντας:

— Μιλόρδε λ... Χάρου λ... Έγώ είμαι, ο Σέρλοκ Χόλμς λ... Ηερήμινετε...

Έπρησε κοντά τους και σκαπώθησε από πάνω τους ήπε:

— Ά, μιλόρδε, τι έζάνετε λ... Γιατι να με με άκοικησεν; Σταθήρη με ος ήσος.

24 Σεπτεμβρίου. — Άλλ' κνήνη τη νύχτα δεν ξαναφάνησε πια στο τιμόνι το ήάνταμο του Ίσδεργια. Μά τι σημαίνει; Μήπως θα ποροέσω να γλιτώσω από τον θάνατο; Μερα και νύχτα είμαι χαίρομομένος στο τιμόνι με την ήλδα ότι θα ποροέσω ν' αλλάξω την πορηία της «Μπαρόζας. Μά δεν βαρύνεστε λ... Το καράβι μου, σαν να το καβερνάη άκαρη ο 'Ολλανδοί, τραβάει για τον Πόλο... Βαρέθηκα πια τη ζωή μου με αυτές ήνε ή τελειναιες γεωμίες ποδ γραφο στο «Πηροολόγιό μου. Μά άπ' αυτές τις μέρες θα πεθάνω από την πείνα άπάνω στο τιμόνι μου...»

Ο καπετάνιος 'Λωαν έζησε το κοχλιασμένο «Πηροολόγιό» της «Μπαρόζας» και ποδ έζήρησε:

— Καταλαβαίνετε τώρα ότι ο άσπος σκελετός ποδ είχα βοή άπάνω στο τιμόνι της παλιής «Μπαρόζας» ήταν ο σκελετός του καπετάνιου Γουίλλιαμ Κάστρο ποδ ήχε πληρώσει με αυτό το μαζωρισκό θάνατο τον όρωο του 'Ολλανδοί...

HENRY BRIZAY

(Ακολουθεί)